

ÁNIMA CONSOLADA.

Poesía escrita en l' album de *Doña Maria Josepha Massanes*
y premiada per lo *Consistori dels JOCHS FLORALS de Barcelona*
en 13 de Maig de 1860.

Senyor! Senyor! Ja sento
lo vostre influx...
DOÑA MARIA JOSEPHA MASSANES
-Lo postrer consol.

Ja nom' dol, Mare, l' morirme;
Nom' causa dol:
N' es ma' sort, y n' estich prompta
Pús n' es ma' sort.
Jo en aquest jorn só ditxosa:
Vé en aquest jorn
Com bon espós á buscar-me
L' etern Espós.
M' umple de goig sa vinguda,
M' umple de goig:
Postrer consol de las ánimas
N' es gran consol.
Jó l' so de una veu que ho deya
Jó n' senti l' so:
Desde llavors rés no temo,
Desde llavors.
Sols un favor vos demano,
Sols un favor:
Mare, no ploreu si us deixo;
No ploreu, no.
Abans que tot som cristianas,
Y abans que tot
Al que Deu vol resignemnos,
Pús Deu ho vol.

Penseu que no mor un ànima
Si en gracia mòr;
Que à Deu son vol la trasporta
Cuand alsa l' vol.
Penseu que essent flors d' un dia
Passam com flors,
Mes si l' olòr al cel puja
No s' pert l' olòr.
Alli estarè jo esperantvos,
Hi estarè jo:
Ja hi vindreu vos algun dia
Ja hi vindreu vos.
Propet del lloch que jo tinga
Tindrèu un lloch;
Juntetas las dos per sempre
Viurèm las dos.
Sequeu lo plor, Mare meva;
Sequeu lo plor:
Mès que de mort és de festa
Lo jorn de mort.
Ben hàgi l' toch quel' senyala,
Ben hàgi l' toch:
Ben hàgi l' consol que 'ns dòna
L' últim consol.

Lluís Roca.